

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **S. O.**, zast. Mgr. Lukášem Matasem, advokátem se sídlem Edvarda Beneše 70, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2020, č. j. 57 A 29/2020 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě podané proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2020, č. j. MV-181484-6/SO-2019, ve věci žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Vzhledem k tomu, že stěžovatel při podání žaloby nezaplatil soudní poplatek ani za žalobu (3000 Kč), ani za návrh na přiznání odkladného účinku (1000 Kč), vyzval ho krajský soud výzvou ze dne 9. 3. 2020, č. j. 57 A 29/2020 – 12, aby tak učinil ve lhůtě 1 týdne od doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku; v odůvodnění přitom uvedl, že lhůtu k dodatečnému zaplacení obou soudních poplatků v souladu s § 9 odst. 1 větou první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), určil výjimečně kratší než 15 dnů, neboť součástí žaloby je

i návrh na přiznání odkladného účinku, o němž je soud povinen rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání – viz § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Výzva byla stěžovateli, resp. jeho zástupci – advokátovi Mgr. Lukáši Matasovi doručena (prostřednictvím systému datových schránek) v pondělí dne 16. 3. 2020. Posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku tak bylo pondělí dne 23. 3. 2020. Stěžovatel však soudní poplatky zaplatil až ve čtvrtek dne 26. 3. 2020. Krajský soud proto usnesením ze dne 31. 3. 2020, č. j. 57 A 29/2020 - 30, řízení zastavil s odkazem na § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, podle jehož poslední věty se k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty nepřihlíží; současně dodal, že návrh na přiznání odkladného účinku sdílí osud žaloby.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Usnesení krajského soudu, kterým bylo řízení zastaveno, stěžovatel napadl kasační stížností. Nečinil přitom sporným to, že k zaplacení soudního poplatku došlo až po marném uplynutí lhůty – viz výše. Vyjádřil však přesvědčení, že *„existují nesporné liberační důvody a nepředvídatelné události“*, v důsledku kterých se zastavení řízení jeví jako nespravedlivé. Dne 12. 3. 2020 vyhlásila totiž vláda České republiky nouzový stav z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru SARS CoV-2. Dle stěžovatele jde o zcela mimořádnou situaci, která nastala bez jeho zavinění a která zcela bezpochyby ochromila běžný život společnosti. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

[4] Žalovaná se k předložené kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podstatou věci je otázka zákonnosti zastavení řízení o žalobě z důvodu pozdního zaplacení soudního poplatku, přičemž odpověď na tuto otázku je s ohledem na skutkové a právní okolnosti věci velmi snadná. Dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích totiž platí, že: *„nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží“* (zdůraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).

pokračování

[8] Z citovaného je zjevné, že zaplatil-li stěžovatel soudní poplatky (zde: za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku) až po marném uplynutí lhůty, o čemž není sporu, krajský soud nemohl rozhodnout jinak, než že řízení zastaví. V tomto ohledu nelze krajskému soudu ničeho vytknout. A skutečnost, že krajský soud rozhodoval v době nouzového stavu, na tomto závěru sama o sobě nic nemění. Jistě, vyhlášení nouzového stavu je mimořádnou situací, která významně ochromila chod celé společnosti, jak namítá stěžovatel. Na druhou stranu ovšem stěžovatel nijak konkrétně netvrdí ani nedokládá, že by soudní poplatky nezaplatil včas právě kvůli této mimořádné situaci – tedy v důsledku epidemie koronaviru SARS CoV-2.

[9] Kasační stížnost působí značně účelově a jako taková nemůže obstát; chybí jakékoli rozumné vysvětlení toho, proč stěžovatel, resp. jeho zástupce nemohl provést úhradu soudního poplatku ve lhůtě určené k tomu krajským soudem. Stěžovatel v tomto směru žádný konkrétní důvod neuvedl a není úkolem Nejvyššího správního soudu domýšlet za něho, co mu mohlo znemožnit včasné provedení úhrady soudního poplatku. Vyhlášení nouzového stavu nepředstavuje univerzální důvod, pro který by bylo možné bez dalšího zrušit usnesení krajského soudu pro nezaplacení soudního poplatku tak, jak se toho domáhá stěžovatel v této věci.

[10] Ostatně ani následně přijatý zákon č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu, nelze vnímat jako jakýsi univerzální či generální pardon pro jakékoliv zmeškání lhůty k provedení úkonu. Tento postup je podmíněn existencí vážného omluvitelného důvodu, v jehož důsledku bylo učinění příslušného úkonu znemožněno či podstatně sníženo (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 7 As 51/2020 - 31).

V. Závěr a náklady řízení

[11] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. června 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu